

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.138/2021/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. G. H. pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt 'felperes neve' (cím) felperesnek – a dr. Balogh Ádám ügyvéd (cím) által képviselt 'alperes neve' (cím) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 7.P.20.118/2020/27. számú ítélete ellen a felperes 29. sorszám alatt előterjesztett és Pf. 3. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperes által az alperes részére fizetendő elsőfokú perköltséget 635 000 (hatszázharmincezer) forintra leszállítja, és megállapítja, hogy a teljes pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének elsőfokú díját a felperes viseli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127 000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a teljes pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének díját a felperes, 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket pedig az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperest a Debreceni Városi Bíróság a 2003. március 5. napján jogerőre emelkedett 31.P.25.099/2002/4. számú ítéletével cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezte. A Debreceni Városi Bíróság – a Debreceni Törvényszék 1.Pf.21.032/2012/12. számú határozatával helybenhagyott – 31.P.23.731/2011/8. számú ítéletével a felperes cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezését cselekvőképességet általános jelleggel, minden ügycsoport tekintetében korlátozó gondnokság alá helyezésre módosította, valamint mellőzte a felperes választójogból való kizárását. A Debreceni Járásíróság – a Debreceni Törvényszék 1.Pf.20.473/2019/3. számú ítéletével helybenhagyott – 25.P.22.866/2017/60. számú ítéletével a cselekvőképességet részlegesen korlátozó gondnokság alá helyezést hatályában fenntartotta – egyebek mellett – hatósági, bírósági eljárásokkal összefüggő jognyilatkozatok megtétele ügycsoportban.

[2] Az Emberi Erőforrások Minisztériuma (a továbbiakban: az EMMI) a 2013. április 23. napján kelt 21...-2/2013. számú végzésével a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Debreceni Járási Hivatal Járási Gyámhivatalát mint elsőfokú és a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatalát mint másodfokú gyámhatóságot kizárta a

felperes gondnoksági ügyében indult eljárásokból, egyben a további eljárások lefolytatására másodfokú gyámhivatalként kijelölte a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kormányhivatal Szociális és Gyámhivatalát, amely elsőfokú szervként a Miskolci Járási Hivatal Járási Gyámhivatalát jelölte ki. A Miskolci Járási Gyámhivatal a BO-..C/GY/...23-88/2018. számú határozatával 2018. április 4. napján H. L.-né rendelte ki a felperes hivatásos gondnokául, aki az alperessel 2014. április 14. napján kötött megbízási szerződésben vállalta a gondnoki feladatok ellátását oly módon, hogy e tevékenységét a járási gyámhivatal felügyeli.

[3] A felperes a Debreceni Törvényszéken 2019. május 9-én – 7.P.20.576/2019. szám alatt – keresetet terjesztett elő, amelyben 624 432 518 Ft sérelemdíj egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni jelen per alperesét és további négy természetes személyt. Arra hivatkozott, hogy az általa megjelölt alperesek megfosztották őt az alanyi jogon járó pártfogó ügyvédi képvisellettől, ezáltal az igényei bírósági úton való érvényesítésének lehetőségétől.

[4] Miután a törvényszék tájékoztatta őt a kötelező jogi képviseltről és a pártfogó ügyvédi képviselő feltételeiről, a felperes pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be az Debreceni Járási Hivatal Igazságügyi Osztályához, amelynek felhívására H. L.-né gondnok úgy nyilatkozott, hogy a kérelmet nem támogatja, a pereskedéshez nem járul hozzá. Erre tekintettel e hatóság a 2019. július 5. napján kelt HB/JS../...86-5/2019. számú határozatával a felperes pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmét elutasította. A határozatát azzal indokolta, hogy a cselekvőképességet korlátozó gondnokság alatt álló felperes jognyilatkozatának érvényességéhez a bíróság ítéletében meghatározott ügycsoportok esetén a gondnokának hozzájárulása szükséges, aki azonban a kérelem benyújtásához nem járult hozzá. Bár a felperes e határozat bírósági felülvizsgálata iránt keresetlevelet terjesztett elő, azt a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 19.K.28.183/2019/3. számú jogerős végzésével visszautasította, H. L.-né gondnok ugyanis ehhez a keresethez sem járult hozzá.

[5] A Debreceni Törvényszék a 2019. szeptember 28. napján jogerőre emelkedett 7.P.20.576/2019/7. számú végzésével a felperes keresetlevelét visszautasította. A határozatát azzal indokolta, hogy a felperes erre irányuló felhívás ellenére sem pótolta a hiányzó jogi képviselőt, ezért a keresetlevelet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: a Pp.) 176. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján vissza kellett utasítani.

[6] A felperes módosított keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperes megsértette az élethez, a testi épséghez, az egészséghez és az egyenlő bánásmódhoz való jogát azzal, hogy a Debreceni Törvényszék előtt 7.P.20.576/2019. szám alatt folyamatban volt perben nem biztosította számára az alanyi jogon járó pártfogó ügyvédi képviselőt, továbbá nem szorította rá az alkalmazásában álló hivatásos gondnokot arra, hogy támogassa az általa kezdeményezett eljárásokat. A keresete kiterjedt arra is, hogy a bíróság kötelezze az alperest 624 432 518 Ft sérelemdíj megfizetésére.

[7] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy nem sértette meg a felperes személyiségi jogait, mert a felperes gondnoksági ügyeiből kizárták, egyedi ügyekben pedig egyébként sem adhatott volna utasítást a gondnok részére.

[8] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1 270 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy 1 500 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket az állam visel.

[9] A határozatát azzal indokolta, hogy amennyiben a közhatalmat ellátó szerv a jogszabály keretein belül marad, és ennek megfelelően, szabályszerűen jár el, az a jogellenességet, így a személyiségi jogsértés megvalósítását is kizárja. Bár az alperes pártfogó ügyvéd iránti kérelmet elutasító határozatának felülvizsgálata közigazgatási bírói útra tartozik, az alperes e kérelmet jogszerűen utasította el, mert annak érvényességéhez a Polgári

Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: a Ptk.) 2:20. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes gondnokának hozzájárulása lett volna szükséges, aki azonban a kérelemhez nem járult hozzá, így az nem volt teljesíthető. A pártfogó ügyvédi képviselő nem alanyi jog, az ugyanis csak a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: a Jst.) 12-16. §-aiban írt feltételek fennállása esetén engedélyezhető. Emellett a pártfogó ügyvédi képviselő nem tartozik a személyiség lényegi részéhez sem, ezért annak megtagadása esetén nem alkalmazhatóak személyiségvédelmi eszközök. A bírósághoz fordulás joga szintén nem minősül az emberi létből, az emberi méltóságból levezethető személyiségi jognak, ezért ennek megsértése esetén sem igényelhető személyiségvédelem.

[10] Érvelése szerint az alperest nem terheli felelősség a felperes gondnokának kiválasztásáért, mert az EMMI kizárta őt a felperes gondnoksági ügyeiből, így H. L-nét nem ő rendelte ki a felperes gondnokául. A kizárás folytán a gondnok tevékenységét szintén nem az alperes, hanem a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kormányhivatal felügyelte, így az alperes nem felel a gondnok felügyeletének esetleges elmulasztásáért sem. A gondnok a pereskedéshez való hozzájárulás megtagadásával egyébként sem sértette meg a felperes személyiségi jogait, hanem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A Debreceni Járásbíróság 25.P.22.866/2017/60. számú ítélete szerint ugyanis a felperes a patológiás mértékű igazságkeresése folytán nem képes az általa indított bírósági és más hatósági eljárások során az érdekeinek megfelelően eljárni, ezzel saját magát károsodás veszélyének teszi ki. Ebből adódóan a hivatásos gondnok feladata nem az, hogy felülbírálat és kritika nélkül támogassa a felperes keresetindítását, hanem az, hogy ne járuljon hozzá a parttalan, megszövegezése és tartalma alapján eleve eredménytelennek tűnő jognyilatkozatokhoz.

[11] Mivel az alperes sérelmezett magatartásai nem volt jogellenesek, azok nem sérthették a felperes egészséghez fűződő jogát, ezért mellőzte a felperes e körben előterjesztett bizonyítási indítványainak teljesítését. Az alperes magatartásai nem ütköztek a hátrányos megkülönböztetés tilalmába sem, hiszen azok egyrészt jogszerűek voltak, másrészt a cselekvőképességében korlátozott felperes érdekeit védték. Erre tekintettel az alperes nem sértette meg a felperes Ptk. 2:42. §-ában foglalt általános személyiségi jogát sem.

[12] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése a peresztes felperest kötelezte az alperes jogi képviselői munkadíjból álló elsőfokú perköltségének megfizetésére, amelyet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: az R.) 3. §-ának (6) bekezdése alapján a perértékhez igazodó jogszabályi minimumra mérsékelte. Megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján által a költségmentes felperes helyett az állam viseli.

[13] A felperes elsődleges fellebbezési kérelme arra irányult, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és adjon helyt a keresetnek. A másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[14] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a gondnokságának legutóbbi felülvizsgálata során született ítélet és az ekkor beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján tényként állapította meg, hogy őt patológiás mértékű igazságkeresés jellemzi. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság rögzítette az általa indított különféle eljárások számát is, hiszen semmi sem korlátozza a megindítható eljárások számát, elévülési időn belül annyi pert lehet indítani, amennyi szükséges. Kifejtette, hogy sohasem ok nélkül pereskedik, továbbá mindig eleget tesz a bírói felhívásoknak, így a magatartása nem minősíthető sem rosszhiszeműnek, sem pedig perelhúzósnak. Nincs kóros mértékű perlekedési hajlama. Az általa indított eljárásokat képes végigvinni, azokat sokszor meg is nyerte. A környezete segíti

és támogatja őt az eljárási kötelezettségeinek teljesítésében, így esetleges pervesztessége nem veszélyezteti a lakhatását.

[15] Érvelése szerint az alperes alap nélkül hivatkozott arra, hogy őt a gondnok magatartása miatt nem terheli felelősség, hiszen H. L-né vele állt megbízási jogviszonyban. Az alperes kilépett a jogszabályi keretek közül, amikor elutasította a pártfogó ügyvéd iránti kérelmét, ehhez ugyanis nem volt szükség a gondnokának hozzájárulására, mert korlátozott cselekvőképesként a Ptk. 2:20. §-a (3) bekezdésének a) pontja, 2:54. §-ának (2) bekezdése, valamint az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6., 13., 14. és 17. cikkei alapján enélkül is joga volt személyiségi jogi pert indítani és ehhez pártfogó ügyvédi képviselőt kérni. Mivel megfelelt a jogszabályi feltételeknek, e kérelme alapos lett volna, így megillette őt a pártfogó ügyvéd. Ennek megtagadása sértette a bírósághoz fordulás jogát, amely személyiségi jog, így alappal követelt személyiségvédelmet.

[16] Kifejtette, hogy a gondnokának feladata az által megindított keresetek támogatása. Megfelelő képzettség hiányában a gondnok nem jogosult megszüntetni a beadványait, ellenkező esetben megsérti a személyiségi jogait. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az egészséghez fűződő jogában bekövetkezett sérelmet, és elutasította az e körben előterjesztett bizonyítási indítványait. Érvelése szerint az alperes és a gondnok magatartása folytán sérült az egyenlő bánásmódhoz fűződő joga is.

[17] Rámutatott, hogy a megítélt elsőfokú perkoltséget – csekély havi jövedelme folytán – önhibáján kívül képtelen megfizetni, utalt ugyanakkor arra is, hogy annak mértéke az alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységhez képest eltúlzott, így – a Pf. 3. sorszám alatt pontosított fellebbezési kérelmében – annak leszállítását kérte 100 000 Ft-ra.

[18] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a felperes fellebbezésében foglalt okokból jogszabálysértően utasította-e el a keresetet. Ennek eredményeként a fellebbezést a per érdemét illetően alaptalannak, a perkoltség tekintetében viszont részben alaposnak találta.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen állapította meg, amelyből helytállóan következett arra, hogy az alperes nem sértette meg a felperes a személyiségi jogait. Az ítéltábla túlnyomórészt egyetértett az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket – a fellebbezés tükrében – az alábbiak szerint pontosít.

[21] A felperes mindenekelőtt azt sérelmezte, hogy az alperes elutasította a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmét. Azt azonban, hogy e kérelem elutasítása szabályszerű volt-e vagy nem, a személyiségi jogi perben eljáró bíróság – az elsőfokú ítéletben foglalt érveléssel egyezően – nem vizsgálhatta meg. Ahogy arra a Kúria legutóbb a Pfv.IV.21.568/2019/3. számú ítélet indokolásának [28] pontjában rámutatott: „a következetes és teljesen egyértelmű bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél és szerepénél fogva alkalmatlan bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére, de még véleményezésére is. A jogrendszer nem megengedhető megkettőződésére vezetne az, ha más jogterületeken még eldöntetlen jogviták befolyásolására lenne felhasználható a személyiségi jogi per, vagy más jogterületeken már eldöntött jogviták tekintetében egyfajta jogorvoslati fórumként funkcionálna. Az erre irányuló igényeket a személyiségi jogi perekben eljáró bíróságok következetesen elutasítják.” Mindez azt jelenti,

hogy a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem elutasítását jelen perben csak akkor lehetett volna jogszabálysértőnek tekinteni, ha a felperes e határozattal szemben jogorvoslati kérelmet terjesztett volna elő, amelynek eredményeként a közigazgatási ügyben eljáró bíróság jogellenesnek minősítette volna az alperes döntését. Bár a felperes élt a jogorvoslati jogával, az nem vezetett eredményre, a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ugyanis az alperes határozatával szemben benyújtott keresetlevelet visszautasította. Erre tekintettel a felperes jelen perben nem hivatkozhatott arra, hogy a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem elutasítása jogellenes volt, enélkül pedig nem tarthatott igényt személyiségvédelemre sem.

[22] Mindezek miatt ebben az eljárásban nem kellett állást foglalni abban a kérdésben, hogy az alperes a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem benyújtásához jogszerűen követelte-e meg a felperes gondnokának hozzájárulását vagy nem. Ezért az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítéletből azt az érvelést, amely szerint az alperes ezen eljárási cselekménye jogszerű volt, ugyanakkor figyelmen kívül hagyta a felperes azon irreleváns fellebbezési hivatkozását is, amely szerint az alperes a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelemhez jogellenesen kért gondnoki hozzájárulást. Az e körben kialakult jogvitát ugyanis egy személyiségi jogi perben nem lehetett sem eldönteni, sem pedig véleményezni.

[23] Az elsőfokú bíróság – a fellebbezési érveléssel szemben – helyesen hivatkozott arra, hogy a pártfogó ügyvéd engedélyezéséhez és a bírósághoz forduláshoz való jog nem személyiségi jogok, ezek megsértése esetén tehát nem lehet alkalmazni a személyiségi jogsértés jogkövetkezményeit. Az állandó bírói gyakorlat szerint a személyiségvédelmet egyébként is csak olyan eljárási szabálysértés alapozhatta volna meg, amelyet a fél személyiségének lényegét adó ismérvek miatt követtek el (BH2008.12.), arra utaló bizonyíték azonban nem volt, amely azt támasztotta alá, hogy az alperes kifejezetten a felperes személyiségének valamely lényeges tulajdonsága miatt utasította el a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelmet. Ezért a felperes erre alapított keresete akkor sem foghatott volna helyt, ha a per során vizsgálni lehetett volna az alperes elutasító döntésének jogszerűségét, és ennek eredményeként azt lehetett volna megállapítani, hogy eljárási szabálysértés történt.

[24] Bár a felperes sérelmezte azt is, hogy az alperes nem szorította rá a gondnokát az általa kezdeményezett eljárások jóváhagyására, az elsőfokú bíróság az erre alapított keresetet is jogszerűen utasította el. Az az okirattal igazolt tény ugyanis, hogy az EMMI – H. L-né gondnok kirendelése előtt – kizárta az alperest a felperes gondnoksági ügyeinek elintézéséből, egyértelmű bizonyíték arra, hogy az alperest nem terheli felelősség a gondnok kiválasztásáért, felügyeletéért és utasításokkal való ellátásáért, e tevékenységeket ugyanis nem ő, hanem a helyette kijelölt hatóság végezte. Mindezt nem érinti az a körülmény, hogy H. L-né a kizárást megelőzően kötött megbízási szerződés alapján az alperessel állt jogviszonyban, ettől függetlenül ugyanis az alperes a felperes gondnoksági ügyeiben – kizárás folytán – egyáltalán nem járhatott el, vagyis nem választhatta ki, nem felügyelhetette és nem is utasíthatta a gondnokot. Erre tekintettel nem volt jelentősége annak, hogy a gondnok egyébként a felperes érdekeinek megfelelően járt-e el akkor, amikor nem adott hozzájárulást a pártfogó ügyvéd engedélyezése iránti kérelem előterjesztéséhez, az alperes ugyanis a kizárását követően kirendelt gondnok magatartásáért nem tartozik felelősséggel. Ezért az ítéltábla mellőzte az elsőfokú ítéletből azt az érvelést is, amely a gondnok eljárásának jogszerűségére és a felperes egészségi állapotára vonatkozott.

[25] Mivel a felperes által sérelmezett magatartások nem sértették a személyiségi jogait, szükségtelen volt annak vizsgálata, hogy ezzel okozati összefüggésben romlott-e a felperes egészsége vagy nem. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította el a felperes e körben előterjesztett bizonyítási indítványait.

[26] A felperes fellebbezése ugyanakkor az elsőfokú perköltség körében részben megalapozott volt. Az R. 3. §-ának (6) bekezdése ugyanis számszerű korlátok nélkül lehetővé teszi, hogy a bíróság mérsékelhesse az R. 3. §-ának (2) bekezdése alapján kiszámított jogi képviselői munkadíjat akkor, ha annak összege nem áll arányban a kifejtett tevékenységgel. Márpedig az elsőfokú bíróság által megítélt munkadíj az alperes ügyvédje által végzett munkához képest eltúlzott volt, hiszen csupán egy közepes tartamú előkészítő iratot nyújtott be (12. sorszámú ellenkérelem), és csak három rövid tárgyaláson vett részt (18., 20. és 26. sorszámú jegyzőkönyvek). Ezzel a tevékenységgel – a magas perértéket is figyelembe véve – 500 000 Ft munkadíj állt arányban, amelyre az ítéltábla az R. 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenységet terhelő általános forgalmi adót, így az alperesnek járó jogi képviselői díjat 635 000 Ft-ra szállította le.

[27] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta megállapítani: a felperes pártfogó ügyvédjének elsőfokú díját melyik fél viseli (Pp. 101. §-ának (3) bekezdése), ezért rögzítette, hogy a pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének elsőfokú díját a felperes viseli (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése). Azt a kérdést, hogy e díjat a felperestől – a költségmentességére tekintettel – az állam átvállalja-e, a jogi segítségnyújtó szolgáltatnak kell eldöntenie.

[28] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt módon – részben – megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[29] A felperes fellebbezése a per érdemét illetően nem vezetett eredményre, így a másodfokú eljárásban is teljes pervesztes lett. Ezért az ítéltábla kötelezte őt az alperes jogi képviselői díjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése). Ennek összegét az R. 3. §-ának (6) bekezdése és 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 100 000 Ft + áfa, azaz 127 000 Ft-ra mérsékelte, ez állt ugyanis arányban az alperes ügyvédje által kifejtett tevékenységgel, aki csupán egy rövid tartamú fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be, amelyben megismételte az elsőfokú eljárásban előadott érveit.

[30] Megállapította, hogy a teljes pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú díját a felperes viseli (Pp. 101. §-ának (3) bekezdése, 83. §-ának (1) bekezdése). Azt a kérdést, hogy e díjat a felperestől – a költségmentességére tekintettel – az állam átvállalja-e, a jogi segítségnyújtó szolgáltatnak kell eldöntenie.

[31] A le nem rótt fellebbezési illetéket a pervesztes, de költségmentes felperes helyett az állam viseli (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (6) bekezdése).

Debrecen, 2021. június 29.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-